

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
Zlatar, Trg slobode 14A

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru po sucu Damiru Čižmeku kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Peroš Mladena, Ivana Pavlića 8, Zagreb, OIB: 09938705903, zastupanog po punomoćnici Valentini Kolar, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnici Sanji Porobija i ostalim odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 18. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i z.z. punomoćnice tuženika Pie Gaie Baučić, odvjetnice iz Zagreba, 13. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. O d b i j a j u s e tužbeni zahtjevi koji glase:

"I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 2. točka 1. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5. srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11.srpnja 2007., koji glasi: "u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora".

II. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 7. točki 2. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5.srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11.srpnja 2007., koji glasi: "Za slučaj izmjene redovne promjenjive kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora, Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta/rate iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete/rate."

III. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 1. točki 2. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5. srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11. srpnja 2007. koji glasi: "uz valutnu klauzulu".

IV. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 7. točki 1. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5. srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11. srpnja 2007, koji glasi: "Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF. Prvi anuitet iznosi CHF 1.142,59 (slovima: jednatisućastočetdesetdva i 59/100 švicarskih franaka).

V. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 23. točki P. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5. srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11.srpnja 2007., koji glasi: „Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora.“

VI. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb, da tužitelju, Mladenu Perošu, na ime pretplate po promijeni kamatne stope i tečajnih razlika isplatiti iznos od 12.611,53 EUR-a, s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015. po stopi koja od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a os 1.1.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.".

II. N a l a ž e s e tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb da tužitelju Mladenu Perošu, na ime zateznih kamata na razlike anuiteta te na ime zateznih kamata na razliku tečaja koju je bez osnove stekao isplatiti iznos od 8.291,80 EUR (osamtisućadvijestodevedesetjedan euro i osamdesetjedan cent), sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. rujna 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, a referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana, a o d b i j a se preostali dio zahtjeva za zakonsku zateznu kamatu u razdoblju od 11. lipnja 2019. do 17. rujna 2026.

III. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 10. lipnja 2019. protiv tuženika podnio tužbu u kojoj navodi da je s tuženikom 5. srpnja 2007. sklopio ugovor o namjenskom kreditu broj 3210127679 kojim mu se banka kao kreditor obvezala staviti na raspolaganje iznos od 182.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju na dan isplate kredita, dok se on navedeni iznos obvezala vratiti, s pripadajućim kamatama, u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Tužitelj se sukladno članku 7. ugovora, obvezao tuženiku iznos kredita platiti u jednakim mjesečnim anuitetima, plativo u kunsjoj protuvrijednosti, obračunatim po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF, uz

redovnu kamatnu stopu koja je određena kao promjenjiva, a koja je u trenutku ugovaranja iznosila 4,5 % godišnje. Tuženik je tijekom otplate kredita u više navrata mijenjao ugovorenu kamatnu stopu, umjesto prvotno ugovorene od 4,5 %, uslijed čega je došlo do razlike u kamatama sadržanim u mjesečnim anuitetima, koje je tužitelj otplatio, za razliku od onih sadržanih u početnom planu kredita, zbog čega je navedeni dio odredbe u članku 2. ugovora, koji se odnosi na promjenjivost kamatne stope, ništetan. Naime, predmetna ugovorna odredba omogućila je tuženiku promjenu ugovorne kamate činiti ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, čime je uzrokovan nepovoljan položaj tuženika u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužiteljice. Osim, što tužitelj nije mogao utjecati na vrijeme i način promjene kamate, nije mogao provjeriti pravilnost i uzrok njezine promjene, jer za to nije imao nikakvih egzaktnih kriterija. Kako su predmet i cijene bitni sastojci ugovora, o kojima mora postojati jasan konsenzus između stranaka, tuženik je istom odredbom izbjegao utjecaj tužiteljice na njezinu promjenu, a što je suprotno članku 247. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, 35/05, 41/08, 125/11). Navedena odredba ne sadrži niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, te kao takva nije razumljiva prosječnom potrošačku, i ne daje dovoljno točne kriterije, na temelju kojih bi on mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tog pravnog posla proizlaze. Osim toga, tuženik se, kao financijska institucija, nije ponio kao savjesni gospodarstvenik, nego je ugovaranjem predmetne odredbe i podizanjem kamatne stope stavio tužiteljicu neravnopravan položaj, iz čega se da zaključiti kako je ugovorena odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a koje je jedno od temeljenih načela obveznog prava, sadržano u odredbi čl. 4. ZOO-a. Nadalje, osim što je kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva, prilikom sklapanja ugovora tužitelju nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja švicarskog franka, kao i uvećanjem mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja. Dapače, tužitelju je ponuđen kredit vezan uz valutnu klauzulu CHF, kao najpovoljniji kredit, s najnižom kamatnom stopom. Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač nije mogao znati rizik tečaja švicarskog franka, nego je mislio da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, koji je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. S tim je razvidno kako u predmetnom ugovoru o kreditu postoje ne samo jedan, nego čak dva promjenjiva elementa (valutna klauzula za švicarski franak i promjenjiva kamatna stopa, što samo po sebi ukazuje da se radi o nepoštenim ugovornim odredbama, temeljem kojih tužitelj u trenutku sklapanja ugovora, pa ni danas nije znao niti je mogao znati koliko će uopće iznositi glavnica, a koliko kamata, odnosno nije znao koliko će iznositi njegova kreditna obveza. Da je znao da će mjesečni anuiteti toliko porasti i u tolikoj mjeri utjecati na samo mogućnost otplate kredita i njenu egzistenciju, ne bi nikada preuzele takvu obvezu. Navodi dalje da je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: PŽ-7129/13. od 13. lipnja 2014., u točki II. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik (kao i ostali tuženici u tom predmetu) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredit, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta u koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke

utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana. Istom presudom utvrđeno je da je tuženika (kao i ostali tuženicu u tom predmetu) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koje je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženika, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači isu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa na štetu potrošača. Navodi i da je dio presude Visokog trgovačkog suda, koji se odnosi na ništetnost promjenjive kamatne stope potvrđen i od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske, odlukom broj RevT-249/14 od 9. travnja 2015. godine. Nadalje, presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: PŽ-6632/2017. od 14. linja 2018., u točki I. potvrđena je navedena prvostupanjaska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu i u dijelu kojim se utvrđuje da je, između ostalih i ovdje tuženik "u razdoblju od 01. 11. 2004. godine do 31. 12. 2008. godine, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirala o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), u razdoblju od 01. 06. 2004. do 06. 08. 2007. godine i to člancima 81, 82 i 90, a od 07. 08. 2007. godine pa do 31. 12. 2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07-133/09) i to člancima 96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima". Kako prema odredbi čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/08, 89/08, 133/09, 78/12 i 56/13) – sada čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14 i 110/15) odluka donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite, tako se navedene presude odnose i na ugovorni odnosa tužiteljica i tuženika. Osim toga, člankom 402.c Zakona o parničnom postupku propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje presude iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Sukladno odredbi čl. 323. ZOO-a, u slučaju ništetnosti svaka je ugovorna strana dužna drugoj vratiti sve što je temeljem takvog ugovora stekla. Obzirom na izneseno, kao i na pravna utvrđenja presuda proizašlih iz kolektivnog spora za zaštitu potrošača, a koje pretpostavljaju ništetnost ugovornih odredbi o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi te valutnoj klauzuli vezanoj za CHF, tužitelj drži početni anuitet mjerodavnim, odnosno, kao jedinu valjanju kamatnu stopu smatra početno ugovorenu od 4,5 % godišnje te ugovoreni tečaj važeći na dan puštanja kredita, koji u ovom slučaju iznosi 4,41 CHF. Osim toga, tužitelj ističe da je s tuženikom 2016. godine, sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/15)

sklopio Aneks ugovoru o kreditu kojim su izmijenili ugovorne odredbe u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita na način da su kredit konvertirali u euro, ugovorili kamatnu stopu koja se sastoji od fiksnog i promjenjivog dijela te utvrdili da preplata na dan 30. rujna 2015. iznosi 60.917,64 kuna. Tužitelj tvrdi da neovisno o provedenoj konverziji ima i dalje pravni interes, a uvažavajući iznos preplate koji joj je tuženik priznao, zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu i pri tome se poziva na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broje: Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. Tužitelj potvrđuje da je tuženik ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/15) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHR u kredit s valutnom klauzulom u Euro na način da se položaj potrošača u CHR izjednači s položajem u kojim bi bio da je koristio kredit u eurima i da je kamatna stopa određena aneksom određena onako kako je vrijedila za kredite koji su u navedenom razdoblju ostvarivani u valuti euro, dakle i za te kamatne stope nisu vođeni pojedinačni pregovori, već je kamatna stopa mijenjana prema odlukama tuženika. Navodi dalje da je aneksom utvrđeno da je preplaćeni iznos od 60.917,64 kune, dok je vještačenjem koje dostavlja u prilogu utvrđeno da se radi o preplati od ukupno 99.305,82 kuna (umanjeno za priznati iznos u konverziji) iz čega je razvidno da konvertiranjem nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Navodi da je Sud Europske unije u presudi C-118/17 od 14. ožujka 2019. (predmet Zsuzsanna Dunai protiv Erste bank Hungary Zrt) dajući odgovor na pitanja o kreditima s nepoštenim ugovornim odredbama, a primjenjući Direktivu 93/13 EZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, utvrdio da se članak 6. stavak 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjeničke situacije u kojoj se potrošač nalazio da navedena odredbe ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenim i ništetnim i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača (par. 41 i 43. presude). S obzirom na navedeno tužitelj smatra da u konkretnom slučaju konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužiteljice kao potrošača jer aneksom nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Obzirom na navedeno, tužitelj potražuje zakonske zatezne kamate na svaki pojedinačni mjesečni više uplaćeni iznos koji je nastao zbog nezakonit promjene kamatne stope i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, računajući od dana uplate pa do 20. siječnja 2016., kao i razliku iznosa preplate po prednje navedenim osnovama umanjen za iznos priznat po konverziji te je postavila tužbene zahtjeve kao u tužbi.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava tužbeni zahtjev, kako po osnovi tako i po visini. Ističe da je predmetni ugovor konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015, dalje: ZID ZPK/15) sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu 23. veljače 2016. te da su sve tužiteljeve uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate, kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate) uzete u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita te predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

3. Tužitelj je podneskom od 15. svibnja 2020., nakon provedenog financijskog vještačenja, precizirao tužbene zahtjev za isplatu, a podneskom od 22. svibnja 2020. ispravlja tužbeni zahtjev zbog omaške u pisanju.

4. Tuženik se podneskom od 26. svibnja 2020. protivi preinaci tužbe te ističe i prigovor zastare ukoliko sud dopusti preinaku tužbe te dodatno osporava tužbene zahtjev pozivom na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Gos 1/2019-36. od 4. 3. 2020. doneseno u oglednom sporu.

5. Tužitelj podneskom od 7. srpnja 2020. ponovno "ispravlja tužbeni zahtjev zbog omaške u pisanju", a tuženik se podneskom do 15. rujna 2020. opet protivi preinaci tužbe.

6. Rješenjem posl. broj: P-368/2019-38. od 6. listopada 2021. određen je prekid postupka te je odlučeno da će se postupak nastaviti kad završi postupak koji se vodi pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske u predmetu broj: Rev 1042/2017 ili kad sud ustanovi da više ne postoje razlozi da se čeka njegov završetak.

7. Rješenjem Županijskog suda u Varaždinu, Stalne službe u Koprivnici posl. broj: GŽ-1498(2020-2. od 1. travnja 2021. odbijena je žalba tužitelja i potvrđeno je navedeno rješenje.

8. Budući da je navedeni postupak završen, temeljem odredbe čl. 215. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 02/2007., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011. – proć. tekst, 25/2013, 89/2014., 70/2019., 80/2022. i 114/2022. i 155/2023., dalje: ZPP), rješenjem posl. broj: P-368/2019-42. od 4. rujna 2025. postupak je nastavljen, a rješenje je postalo pravomoćno 20. rujna 2025.

9. Tužitelj podneskom od 15. rujna 2025. ponovno "ispravlja tužbeni zahtjev zbog omaške u pisanju" te isti usklađuje budući da je službena valuta u Republici Hrvatsko euro, tako da konačno glasi kao u izreci presudu.

10. Tuženik podneskom 16. listopada 2025. ustraje na protivljenju preinaci tužbe te dodatno obrazlaže protivljenje tužbenim zahtjevima.

11. Sud je na ročištu 29. listopada 2025., temeljem odredbe čl. 190. st. 3. ZPP-a, dopustio preinaku tužbe jer je to svrsishodno za konačno rješenje spora među strankama.

12. Presudom ovog suda posl. broj: 401/2025-48. od 10. prosinca 2025. suđeno je:

"I. O d b i j a j u s e tužbeni zahtjevi koji glase:

"I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 2. točka 1. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5. srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11.srpnja 2007., koji glasi: "u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora".

II. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 7. točki 2. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5.srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11.srpnja 2007.,koji glasi: "Za slučaj izmjene redovne promjenljive kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora, Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta/rate iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete/rate."

III. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 1. točki 2. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5. srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11. srpnja 2007. koji glasi: "uz valutnu klauzulu".

IV. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 7. točki 1. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5. srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11. srpnja 2007, koji glasi: "Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF. Prvi anuitet iznosi CHF 1.142,59 (slovima: jednatisućastočetdesetdva i 59/100 švicarskih franaka).

V. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 23. točki P. Ugovora o kreditu broj 3210127679 od 5. srpnja 2007. ovjeren kod javnog bilježnika Jadranke Knego Rogina pod brojem: OV-16787/07 11.srpnja 2007., koji glasi: „Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijeком potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora.“

VI. Nalaže se tuženiku „Zagrebačkoj banci“ d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju MLADENU PEROŠU, Ivana Pavlića 8, Zagreb, OIB: 09938705903, isplati iznos od 21.430,06 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 21. siječnja 2016. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana."

II. O d b i j a s e tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

III. N a l a ž e s e tužitelju Mladenu Perošu da tuženiku Zagrebačka banka d.d., naknadi troškove postupka u iznosu od 3.125,00 EUR (tritisućestodvadesetpet eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10. prosinca 2025. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, a referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje

glavne operacije Europske središnje banke, u roku od 15 dan, a o d b i j a se preostali dio tuženikovog zahtjeva za naknadu troškova postupka u iznosu od 1.875,00 EUR (tisuću osam stotina i sedamdeset pet eura).".

13. Rješenjem Županijskog suda u Slavonskom Brodu posl. broj: GŽ-39/2026-3 od 7. srpnja 2025. navedena je presuda ukinuta te je predmet vraćen ovome sudu na ponovno suđenje.

14. Prema obrazloženju drugostupanjskog rješenja:

"11.1. Tužitelju pripada pravo da unatoč tome što je sklopio Aneks ugovora o kreditu potražuje od tuženika zatezne kamate na preplaćene iznose koji su nastali zbog neosnovanog povećanja prvobitno ugovorene kamate, te rasta valute, budući da razlika postoji unatoč zaključenom Aneksu ugovora a što je utvrđeno financijskim vještačenjem.

12. Tužitelju je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlazi, a što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj tužitelj nije bio u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa, pa kako tužitelj ima na pravo određeno u citiranoj odluci odluci Vrhovnog suda RH a iz provedenog vještačenja se ne može utvrditi u kojem iznosu visina zateznih kamata na preplaćene iznose to činjenično stanje nije potpuno i pravilno je utvrđeno, pa je žalbu tužitelja valjalo prihvatiti i predmet vratiti prvostupanjsko sudu na ponovno suđenje u kojem će se ponovnim vještačenjem utvrditi iznos zateznih kamata na koje tužitelj ima pravo te nakon toga donijeti novu odluku kojom će se riješiti i o ukupnim troškovima postupka kao i o zatraženim troškovima postupka također imajući u vidu stajalište Vrhovnog suda RH o osnovi za odlučivanje o troškovima, kao što će odlučiti i o zatraženim troškovima podnesene žalbe slijedom odredbe članka 166. stavak 3. ZPP-a.".

15. U ponovljenom su postupku pročitani: ugovor o namjenskom kreditu broj 3210127689, kreditna partija: 7103723743 od 5. srpnja 2007., otplatni plan s prikazom efektivne kamatne stope, predmet promjena kamatnih stopa po kreditu, ispis prometa po kreditu/ specifikacija uplata, dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR od 20. siječnja 2016. s obavijesti o izračunu efekata konverzije od 20. siječnja 2016. i otplatnim planom, izračun razlika više plaćene kamate na kredit zbog promjene kamatne stope i više plaćene rate kredita zbog promjene deviznog tečaja, dopis tuženika tužitelju od 12. studenoga 2015., izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. sa sažetom konverzije i pregledom prometa po kreditu te mišljenje (izvještaj) KPMG Croatia d.o.o. za revizije od 14. studenoga 2015., nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinku Ručeviću iz društva Ručević vještačenja d.o.o., te zapisnik s iskazom tužitelja.

16. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale, a stranke nisu tražile dodatno očitovanje ni dopunu financijskog vještačenja te je tužitelje precizirao tužbeni zahtjev

za isplatu i to prema osnovnom nalazu i mišljenju vještaka od 12. studenoga 2019. (naravno sada ga izrazivši u eurima, prema fiksnom tečaju konverzije) budući da su u tom nalazu izračunate i sasvim jasno u rekapitulaciji istaknute pod 2. zakonske zatezne kamate na razlike anuiteta (stupac "r").) i pod 4. zakonske zatezne kamate na tečajne razlike (stupac "t"), obračunate od svake pojedine uplate pa do konverzije (30. rujna 2015.).

17. Tuženik se protivio o ovoj preinaci tužbu, a sud ju je opet dopustio budući da je to svrsishodno za konačno rješenje spora među strankama.

18. Gotovo u cijelosti je osnovan samo zahtjev za isplatu obračunatih zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u razdoblju od pojedinih uplata do konverzije, a neosnovani su ostali tužbeni zahtjevi.

19. Nije sporno:

- da je tužitelj 5. srpnja 2006. s tuženikom sklopio ugovor o namjenskom kreditu broj: 3210127689, kreditna partija: 7103723743, kojim mu je stavljen na raspolaganje kredit u iznosu od 182.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, koji se korisnik obvezuje vratiti, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ugovorom, s rokom otplate od 20 godina i namjenom definiranom kao kupnja stana;

- da je člankom 2. ugovora ugovorena redovna kamata kao "promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d....", a na dan zaključenja ugovora iznosi 4,50 % godišnje;

- da je člankom 7. ugovoreno da korisnik kredita otplaćuje kreditu u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja te da za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci i kamatnim stopama kreditora korisnik pristaje da kreditor poviši ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete;

- da su tijekom otplate kredita odlukom kreditora u više navrata promijenjene kamatne stope te se mijenjao i tečaj CHF prema kojem su se obračunavali anuiteti;

- da su stranke 20. siječnja 2016. godine sklopile dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015.) konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

20. Sporno je, za početak, ima li tužitelj uopće status potrošača po predmetnom ugovoru o kreditu.

21. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/2003., dalje: ZZP) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene

njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a prema 2. točki, trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili djelatnosti.

22. Tuženik sasvim neosnovano tužitelju osporava status potrošača budući da je taj status sasvim jasno vidljiv iz samog ugovora o kreditu (u kojem je tužitelj navedena isključivo kao fizička osoba bez ikakvog spominjanja njegovog zanimanja ili kakve poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti, a namjena kredita je definirana kao kupnja stana), a naročito iz dodatka tom ugovoru. Naime, odredbama ZIDZPK-a, je propisana konverzija ugovora o kreditu, za banke kao obveza, a kao mogućnost isključivo za potrošače te je i tuženik, očito svjestan takvog statusa tužitelja, njemu i ponudio konverziju.

23. Osim toga, sporna su, u bitnome, odnosno, jesu li osnovani zahtjevi za utvrđenje ništetinma navedenih ugovornih odredbi; imali li tužitelj, s obzirom na sklopljeni dodatak ugovoru kojim je provedena konverzija, pravo zahtijevati od tuženika isplatu temeljem stečenog bez osnove zbog ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, te je li, neovisno o navedenom, nastupila zastara za glavnične iznose s kamatama.

24. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/2015., dalje: ZID ZPK), u Zakonu o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 75/2009., 112/2012., 143/2013., 147/2013., 9/2015. i 78/2015.) iza članka 19. dodana je, među ostalim, glava IV.a, naslovi iznad članaka i članci 19.a do 19.1, kojima je regulirana konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

25. Člankom 19.a definiran je predmet konverzije, a člankom 19.b načelo konverzije na način da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način se položaj potrošača s kreditnom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

26. Način izračuna konverzije propisan je odredbama čl. 19.c i to tako da se: 1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivanog na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominiranog u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita; 2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i

denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaja ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominirano u kunama s valutnom klauzulom u CHF; 3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovog stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospeljeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta; 4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR te takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. ovog stavka, pri čemu se poštuje redoslijed namirenja dospjelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate; 5. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. ovog stavka veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR ili valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovog stavka smatra se preplatom koja se: - ako iznos preplate ne prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovog stavka, koristi za namirenje budućih obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR koji će dospjeti na način da se sukcesivno kod plaćanja budućeg obroka odnosno anuiteta koji će dospjeti iznos od najviše 50 % dospjelog obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR namiri preplatom, sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi pri čemu ako iznos preplate prelazi više od 50 % ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovog stavka, vjerovnik i potrošak sporazumom definiraju način iskorištavanja iznosa preplate iznad 50 % ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta i valutnoj klauzuli u EUR; a ako iznos preplate prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovog stavka, vraća potrošaču od strane vjerovnika u roku od 60 dana od datuma prihvata konverzije od strane potrošača, pri čemu se iznos preplate iz ove točke preračunava u kune po tečaju na dan 30. rujna 2015. i na njega vjerovnik nije dužan obračunati kamatu niti tečajnu razliku, već njih snosi potrošač. Prema stavku 6. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. ovog stavka manji od ukupnog iznosa obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovog ugovora, namiri se vjerovniku od strane potrošača sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača, a obveze po novom otplatnom planu u

EUR i valutnoj klauzuli u EUR nastave ispunjavati od strane potrošača; 7. iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015., kao razlika novog otplatnog plana utvrđenog sukladno točki 3. ovog stavka i uplaćenih iznosa utvrđenih sukladno točki 4. ovog stavka, pri čemu iznos preplate utvrđen u točki 5. ovog stavka ne umanjuje iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR, a manje uplaćeni iznos utvrđen u točki 6. ovog stavka namiruje se sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača.

27. Konačno, prema stavku 8., učinak konverzije utvrdi se kao razlika: - stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunate u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se ograničenje tečaja iz članka 11.d ovog Zakona odnosi na obroke odnosno anuitete u CHF i valutnoj klauzuli u CHF koji dospijevaju do isteka roka ograničenja iz čl. 11.d ovog Zakona i – iznosa neotplaćene glavnice iz točke 7. ovog stavka.

28. Odredbama čl. 19.d. detaljno je propisano informiranje potrošača za potrebe provjere izračuna konverzije, pri čemu je, sukladno stavku 3., prije objave kalkulatora iz stavka 1. (na temelju kojeg je konverzija izračunata), vjerovnik dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama.

29. Zaključno, odredbama čl. 19.e propisana je sama konverzija kredita i to na način da je vjerovnik dužna potrošaču ponuditi konverziju u formi i sa sadržajem propisani stavcima 1-4. navedenog članka, a potrošač sukladno stavku 6. nije obavezan prihvatiti izračun konverzije ni sklopiti s vjerovnikom sporazum iz čl. 19.c. st. 1. t. 6. ovog Zakona, u kojem se slučaju otplata kredita nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima i sukladno odredbama ovog Zakona. Ako pak potrošač prihvati izračun konverzije kredita, učinak konverzije iz čl. 19. st. 1. t. 8. ovog Zakona snosi vjerovnik, dok razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza čl. 19. s. t. 1. t. 1. ovog Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz čl. 19. c. st. 1. t. 8. ovog Zakona te iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c. stavka 1. t. 5. ovog Zakona snosi potrošač.

30. U ovom slučaju nije sporno da je tužitelj konverziju prihvatio te da je izračun konverzije napravljen sukladno navedenim odredbama.

31. Navedenim odredbama nije izrijekom propisano ima li potrošač koji je prihvatio konverziju ipak pravo od vjerovnika potraživati novčane iznose koji bi bili posljedica ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli te je to pitanje, barem djelomično i posredno bilo predmetom raspravljanja u sudskoj praksi.

32. Sam ZID ZPK bio je predmetom raspravljanja pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske budući da je više kreditnih institucija i fizičkih osoba pokrenulo postupak za ocjenu suglasnosti tog Zakona s Ustavom. Ustavni sud rješenjem broj: U-I-3685/2015. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti navedenog Zakona s Ustavom. Ustavni se sud očitovao o formalnoj

i materijalnoj (ne) ustavnosti navedenog Zakona, utvrđujući da je donesen zbog trajnog otklanjanja poremećaju u gospodarstvu, izbjegavanja dužničke krize, rasterećenja sudova (među ostalim se navodi da se čini da je za donošenje tog Zakona postojao osobito važan interes i u pogledu rasterećenja sudova – na način što će se konverzijom CHF kredita, s jedne strane smanjiti broj postupaka u kojima se od kreditnih institucija trži povrat razlike između ugovorene i promjenjive kamate koju su kreditne institucije jednostrano određivale tijekom otplate kredita, dok potrošači CHF kredita neće biti izloženi mogućim sudskim troškovima, s druge strane), osiguranje otplate kreditnih zaduženja dužnika u iznosu i pod uvjetima koji potrošače kredita u CHF ne dovode u neravnopravan i ovisan položaj u odnosu na kredite institucije, te sprječavanja nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija. Utvrđuje se i da su Vlada odnosno Ministarstvo financija iznijeli relevantne i dostatne razloge zbog čega je model konverzije predviđen osporenim Zakonom bio nužan odnosno da u konkretnom slučaju nije postojala manje ograničavajuća mjera u slučaju CHF kredita; primjećuje da je njime određena konverzija kao zakonska interventna mjera, bila dobrovoljna mjera za potrošače CHF kredita, a obvezna za kreditne institucije, a utvrđuje se da su i svi potrebni uvjeti retroaktivnosti (za pojedine odredbe) u potpunosti zadovoljeni.

33. Dakle, provedenim testom razmjernosti Ustavni sud utvrđuje da je osporeni zakon imao legitiman cilj, da je osporena mjera – konverzija bila prikladna za ostvarenje legitimnog cilja te da je taj Zakon bio nužan, odnosno da nije postojala druga manje ograničavajuća mjera.

34. Slijedeća relevantna odluka je rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broj: Rev 2868/2018-2. od 12. veljače 2019. kojim je prihvaćena revizija tužiteljice ukinuta su rješenja Županijskog suda u Splitu br. GŽ-1097/17-2. od 7. prosinca 2017. i rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. broj: P-4233/15-17. od 17. siječnja 2017. te je predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Prvostupanjskim je rješenjem odbačena tužbu u dijelu kojim je traženo da se utvrde ništetnima odredbe sadržane u člancima 2. i 7. ugovor o namjenskom kreditu, istovremeno je presudom odbijen tužbeni zahtjev za isplatu novčanog iznosa čija će se visina utvrditi nakon što tuženica dostavi potrebne podatke odnosno kad se provede vještačenje ili izvedu drugi dokazi o tim podacima. Drugostupanjskim je rješenjem prvostupanjsko rješenje potvrđeno, a presuda ukinuta i predmet je vraćen na ponovno suđenje. Iz obrazloženja je vidljivo da se tražilo utvrđenje ništetnosti ugovorenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi te posljedično tome isplati, a da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju ZID ZPK-a jer se tuženica suglasila s izračunom konverzije. Na temelju toga nižestupanjski su sudovi zaključili da je konverzijom izmijenjen ugovor i u pogledu kamatne stope te da je time suglasnošću volja stranaka otklonjena ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, a time i pravni učinci te ništetnosti pa tužiteljica nema pravni interes za deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti navedenih odredbi. Revidentica je u bitnome postavila pitanje: "Da li sklapanjem dodatka ugovora o kreditu korisnik kredita gubi pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu", a Vrhovni sud Republike Hrvatske je ocijenio da sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovor o kreditu temeljem ZID ZPK ne znači da je korisnica kredita izgubila pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne i to stoga što tužiteljica ističe da joj nije u cijelosti podmiren dug i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatom, a osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog

trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen). S obzirom na navedeno, zaključuje se da tužiteljica ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvarila svoja eventualna prava za koja smatra da joj pripadaju.

35. Pitanje pravnog interesa razmatrano je i u presudi i rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11- od 3. rujna 2019. kojima su u bitnome odbijene revizije banaka te je potvrđena ništetnost ugovorni odredbi kako o valutnoj klauzuli u CHF (još ranije je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj: PŽ-7129/13-4. od 13. lipnja 2014. godine kojom su, među ostalim, odbijene žalbe prvotужenika Zagrebačke banke d.d. i ostalih tuženika kao neosnovane te je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke, a presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broj: Revt-249/14-2. od 9. travnja 2015. odbijene su revizije 1-7. tuženika, potvrđena ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi). U navedenoj presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske navodi se i da tužene banke neosnovano prigovaraju nepostojanju pravnog interesa tužitelja za vođenjem ovog spora nakon što je stupio na snagu ZID ZPK kojim je omogućeno potrošačima – korisnicima kredita konverzija ugovora o kreditu jer da se radi o tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava te se po svojoj pravnoj naravi, u dijelu kojim se traži utvrđenje da je konkretnim postupanjem tuženih banaka povrijeđen pravni interes potrošača, koja predstavlja tužbu za utvrđenje u smislu 187. ZPP-a, te pravni interes postoji zato što je odredbama ZID ZPK "potrošačima – korisnicima kredita ponuđena mogućnost konverzije kreditnog duga vezanog uz švicarski franak, vezati uz valutu EUR, ali ne kao njihova obveza, što znači da su i dalje u neodređenom broju ostali na snazi ugovori sklopljeni s valutnim klauzulama u švicarskim francima, a time i daje pitanje valjanosti takvih ugovora ostalo sporno. U takvim okolnostima i dalje postoji pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka" (str. 22.).

36. Nadalje, prema rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Gos 1/2019-36. od 4. ožujka 2020., na postavljeno pitanje: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj: 102/015) nepostojeći i ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?", odgovor glasi: "Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona i izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.". U obrazloženju rješenja navodi se sadržaj citiranih odredbi ZID ZPK-a uz zaključak da su banke bile obvezne postupiti po navedenom Zakonu, dok su potrošački mogli sklopiti sporazum prihvaćajući konverziju ili zadržati stari važeći kredit denominiran u CHF ili kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kojem se slučaju otplata kredita nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima u skladno odredbama ovog Zakona. Navodi se i odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-I-3685/2015 od 4. travnja 2017., uz zaključak: "U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK

poseban zakon (*lex specialis*) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 – dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. To sve pod pretpostavkom da je sporazum sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK."

37. U nastavku se otklanjaju prigovori u pogledu nepostojećeg ugovora, npr. zbog nesporazuma na strani potrošača i u pogledu "pravne relevantnosti" sporazuma o konverziji zbog tvrdnji potrošača da je naknadno otpala odlučujuća pobuda konvertiranja kredita (u smislu da korisnici kredita prigodom sklapanja sporazuma nisu u svemu mogli biti upoznati sa sudbinom valjanosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli koja je utvrđena nepoštenom i ništetnom nakon toga (presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10. od 10. lipnja 2018. te presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11. od 3. rujna 2019.).

38. U vezi nepostojanja interesa za zahtjeve da se utvrde ništetnima pojedine odredbe ugovora o kreditu prethodno vezanih uz CHF, bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, osvrće se i na rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2. od 12. veljače 2019. te obrazlaže: "... da bi se mogla razumjeti navedena odluka, treba poći od toga da podnositelji tužbe u pravilu ne moraju dokazivati postojanje pravnog interesa" te da iako kazuistička zakonska pravila o pravnom interesu iz odredbi čl. 187. st. 2. i čl. 186.b ZPP-a ne znače da postojanje pravnog interesa u ostalim situacijama koje bi mogle nastupiti nije potrebno, ipak se pitanja svodi na pravila o dokazivanju tako da se postojanje pravnog interesa posebice kod kondemnatornih zahtjeva ne može načelno isključiti, a što bi u protivnom trebao dokazivati tuženik, a "u svakom slučaju ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz opće obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona.". Navodi se dalje da tako treba tumačiti i drugu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-221/2018-11 od 3. rujna 2019. koja se također bavila pitanjem pravnog interesa, u okviru kolektivne sudske zaštite kojom se sud bavi u tom predmetu, odnosno postojanjem pravnog interesa za utvrđenje ništetnosti onih kredita vezanih uz CHF "glede kojih nije sklopljen sporazum o konverziji u kredite vezane uz EUR-e". Vrhovni sud Republike Hrvatske se dalje u obrazloženju osvrće i na presudu Europskog suda u predmetu C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungay Zrt od 14. ožujka 2014., u smislu članka 6. st. 1. Direktive Vijeća EEZ od 5. travnja 1993. te zaključuje da je temeljna razlika u okolnostima u kojima je donesena navedena presuda Europskog suda i učincima ZID ZPK u tome da je navedena presuda donesena povodom izravne zakonske ugovorne intervencije u svaki ugovorni odnos, dok su prema ZID ZPK korisnici kredita mogli odbiti konverziju koju su im prethodno banke morale ponuditi. Zaključno se navodi: da je u prije navedenim presudama hrvatskih sudova pravomoćno utvrđeno da su nepošteno i ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu vezanog uz CHF o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ali nije rečeno da bi osnovi ugovori zbog toga bili

ništetni u cijelosti, iako se na ništetnost pazi i po službenoj dužnosti; da je upravo u sprječavanju i otklanjanju nepoštenih poslovnih prakse kreditnih institucija i produbljivanja dužničke krize donesen poseban propis (ZID ZPK), uključujući i ostale izmjene i dopune tog Zakona, kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama (Narodne novine, br. 102/15); da se ZID ZPK odnosio na postupke konverzije ugovora o kreditu vezanih uz CHF u odgovarajuće kredite vezane uz EUR; da su oba Zakona utvrđena suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske; da su kreditne institucije bile dužne postupati po tom Zakonu, dok je na korisnicima kredita počivala dispozicija hoće li pristupiti sklapanju sporazuma ili će zadržati važeće ugovorene uvjete; da uspostava nove pravne osnove nije nastala neposredno na temelju zakona, već na temelju novonastalih ugovornih odnosa – sporazuma koji su trebali biti sklopljeni suglasno tom Zakonu te da nema mjesta primjeni općih pravila obveznog prava o novaciji ugovora i sl. Na osnovi izloženoga konačno se zaključuje da su oni sporazumi o konverziji koji su sklopljeni u skladu s ZID ZPK valjani i proizvode pravne učinke bez obzira što je pravomoćno presuđeno da su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli izraženoj u CHF.

39. U vezi prethodno navedenih pravnih stavova treba istaknuti da su prema odredbi čl. 30. st. 1. Ustavnog zakona o ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine", br. 99/99 i 29/02) odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatni i dužna ih je poštivati svaka fizička i pravna osoba; da se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati; da će prema odredbi čl. 502.n ZPP-a, nakon donošenja pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske sud u nastavljenim postupcima biti vezan tim pravnim shvaćanjem (iako ovaj postupak nije prekinut temeljem odredbe čl. 213. st. 1. st. 3. ZPP-a, s obzirom da je svrha oglednog postupka upravo jedinstvena primjena prava, jasno je da se i na ovaj postupak ta vezanost odnosi) te da je i svrha tzv. izvanredne revizija iz tada važeće odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a (povodom koje je doneseno rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2868/2018-2. od 12. veljače 2019.) upravo jedinstvena primjena prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni, pa je takvim odlukama i ovaj sud vezan.

40. Odredbama ZID ZPK pa ni navedenim odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske očito nije zauzet jasan i nedvosmislen stav o pravnim učincima ugovora o konverzije i njegovim posljedicama, kako u pogledu kondemnatornih zahtjeva za isplatom koji bi se temeljili na ništetnosti ugovornih odredbi ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli vezanoj u CHF tako i u pogledu pravnog interesa za deklaratornim zahtjevima za utvrđenje ništetnosti navedenih odredbi te o tome i dalje postoje različiti, pa i kontradiktorni stavovi, kako u sudskoj praksi tako i u stručnim člancima pa je o tim, pravnim pitanjima, potrebno odlučiti u pojedinačnim parnicama.

41. Daljnja relevantna odluka o učincima konverzije jest presuda Suda Europske unije u predmetu C-567/20. od 3. veljače 2022. Iz navedene presude proizlazi da Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima

(odredbama) u potrošačkim ugovorima, a na koju se pozivaju i stranke u ovom postupku, nije primjenjiva na ugovora koji su sklopljeni prije pristupanja Republike Hrvatske Uniji (koje je stupilo na snagu 1. srpnja 2013.) pa tako ni na konkretni ugovor o nenamjenskom kreditu koji je sklopljen 9. svibnja 2007., zbog čega je i u ovom slučaju primjenjiv zaključak iz 38. odlomka te presude da "eventualan povrat koristi koju je Zagrebačka banka neosnovano stekla na temelju potencijalno nepoštenih odredaba tog ugovora ne može biti uređen odredbama te direktive". Nasuprot tome, na Dodatak ugovoru, koji je sklopljen 18. prosinca 2015. primjenjuju se odredbe. Direktive 93/13, ali navedeni dodatak ne može proširiti područje primjene *ratione temporis* te direktive te obveza povrata Zagrebačke banke na temelju odredaba navedenog dodatka ne može biti uređena odredbama navedene direktive ili se na njima temeljiti u odnosu na razdoblje prije njegova sklapanja.

42. Što se merituma tiče, u presudi Suda Europske unije C-567/20. od 3. veljače 2022. ističe se da u skladu s ustaljenom praksom Suda članak 1. stavak 2. Direktive 93/13 isključuje iz njezina materijalnog područja primjene ugovorne odredbe koje su odraz "(obveznih) zakonskih ili regulatornih odredaba" što je opravdano činjenicom da se u načelu može pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka u određenim ugovorima, a koju zakonodavac Unije izričito namjerava očuvati te je na nacionalnim sudovima da provjere je li dotična odredba obuhvaćena člankom 1. stavkom 2. Direktive 93/13 s obzirom na kriterije koje je utvrdio Sud, odnosno uz uzimanje u obzir naravi, opće strukture i odredaba predmetnih ugovora i o kreditu kao i pravnih i činjeničnih okolnosti tih ugovora, imajući pritom na umu da, s obzirom na cilj zaštite potrošača iz te direktive, iznimku uspostavljenu člankom 1. stavkom 2. iste direktive treba tumačiti usko. Sud ukazuje i da zahtjev prihvata potrošača sam po sebi nije prepreka tome da se smatra da su odredbe predmetnog dodatka odraz obveznih zakonskih ili regulatornih odredaba, s obzirom na to da je sadržaj tog dodatka u potpunosti određen navedenim zakonom, te je iz odluke kojom je upućeno prethodno pitanje proizlazi da je cilj hrvatskog zakonodavca bio uspostaviti ravnotežu između prava i obveza stranaka na koje se odnosi zakon o potrošačkom kreditiranju iz 2015. Sukladno tome, Sud zaključuje da ugovorne odredbe koje su odraz odredaba nacionalnog prava na temelju kojih je prodavatelj robe ili pružatelj usluga bio dužan potrošaču predložiti izmjenu njihova originalnog ugovora putem sporazuma čiji je sadržaj određen tim odredbama i taj je potrošač imao mogućnost prihvatiti takvu izmjenu, nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive.

43. Dakle, Sud Europske unije nije meritorno odlučio o učincima konverzije već je to u nadležnosti nacionalnih sudova.

44. Na 7. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 13. i 20. prosinca 2022. zauzeta su pravna shvaćanja o pravnim učincima sporazuma o konverziji Ugovora o kreditu u CHF u EUR i pravima potrošača i to:

Prvo pravno shvaćanje koje glasi:

"Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma nema pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, koji bi predstavljali možebitnu razliku između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK“;

Drugo pravno shvaćanje koje glasi:

"Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma ima pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u slučaju ako bi postojala razlika na štetu potrošača između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije (jednako kao i onim potrošačima i korisnicima kredita u CHF ili kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF koji nisu mogli ili nisu izvršili konverziju) i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom

izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK“;

Treće pravno shvaćanje koje glasi:

"Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“

45. U priopćenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske navodi se i da će sve sudske odluke koje su uvodno navedene i koje zastupaju tri različita pravna shvaćanja biti premet kontrole Službe evidencije sudske prakse.

46. Krajem 2024. otpremljene su i objavljene odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske u kojima se zauzimaju prethodno navedena pravna shvaćanja, odnosno:

- presuda i rješenje broj: Rev 586/2019-14. od 21. prosinca 2022., u kojoj je zauzeto treća pravno shvaćanje, a kojom je, među ostalom preinačena drugostupanjska presuda u dijelu kojim je potvrđena prvostupanjska presuda i prihvaćen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 27.721,64 kn te je suđeno da se odbija tužbeni zahtjev za isplatu navedenog iznosa, a u preostalom dijelu su ukinute nižestupanjske odluke te je predmet vraćen sudu prvog stupnja na ponovno suđenje;

- rješenje broj: Rev 1096/2022-2. od 8. studenoga 2022., u kojem je zauzeto drugo pravno shvaćanje, a kojim je prihvaćena revizija tužiteljice te su ukinute drugostupanjska presuda i prvostupanjska presuda u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev i eventualno kumulirani zahtjev za isplatu kao i u dijelu kojim je odučeno o troškovima postupka te je predmet u tom dijelu vraćen prvostupanjskom sudu na odlučivanje;

te, na kraju, i:

- presuda broj: Rev 637/2019-2. od 15. studenoga 2022., u kojoj je zauzeto prvo pravno shvaćanje, a kojom je prihvaćena revizija tuženice i preinačena drugostupanjska presuda kojom je potvrđena prvostupanjska presuda, tako da je u cijelosti odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 37.630,69 kuna sa zakonskom zateznom kamatom na pojedine iznosa.

47. U vrijeme zaključenja glavne rasprave i donošenja ukinute presude ovog suda posl. broj: P-401/2025-48 od 10. prosinca 2025. još nije donesena odluka proširenog vijeća od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa pravnim shvaćanjima kojima bi ostali sudovi bili vezani.

48. Nakon donošenja presude ovog suda posl. broj: P-401/2025-40 (10. prosinca 2025.), a prije donošenja rješenja Županijskog suda u Slavonskom Brodu posl. broj: GŽ-39/2026-3 (7. srpnja 2026.), 18. lipnja 2026. objavljena je odluka (presuda i rješenje) proširenog vijeća od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.

49. U navedenoj je odluci zauzeto slijedeće pravno shvaćanje:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

50. Iz navedenog pravnog shvaćanja sasvim jasno proizlazi da potrošač ima pravo samo na zakonske zatezne kamate od dana svake pojedine uplate do konverzije, a ne i na "utvrđenje i isplatu" iznosa preplaćenih na temelju ništetnih odredbi pa su stoga u cijelosti neosnovani tužbeni zahtjevi za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi kao i zahtjev za isplatu iznosa od 12.611,53 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 1. listopada 2015. do isplate "na ime preplati po promjeni kamatne stope i tečajnih razlika".

51. Osnovan je tužbeni zahtjev koji se odnosi na zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika i razlika anuiteta zbog promjenjive kamatne stope, obračunate za razdoblje plaćanja pojedinih iznosa do 30. rujna 2015., a koje su zakonske zatezne kamate sasvim jasno navedene u nalazu i mišljenju sudskog vještaka od 12. studenoga 2019., sukladno kojem je tužitelj konačno i precizirao tužbeni zahtjev za isplatu.

52. Naime, prema nalazu stalnog sudskog vještaka mr. sc. Zrinka Ručevića, Zagrebačka banka d.d kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili su 5. srpnja 2007. Ugovor o namjenskom kreditu broj 3210127679 (u daljnjem tekstu: Ugovor), sa sljedećim osnovnim ugovornim elementima: iznos kredita je kunska protuvrijednost od 182.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita; rok otplate od 20 godina (otplata u jednakim anuitetima) te promjenjiva kamatna stopa redovnih kamata koja je iznosila 4,50 % godišnje na dan sklapanja Ugovora; prema planu otplate, dospijeće prve obveze bilo je 1. rujna 2007., a sljedećih svakog prvog dana u mjesecu; otplata mjesečnih anuiteta, iskazanih u valuti, u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja. Kredit je iskorišten 20. srpnja 2007. s koji je danom srednji tečaj Hrvatske narodne banke za valutu CHF iznosio 4,390764 kn za 1 CHF pa je isplaćeni iznos od 182.000,00 CHF iskaza u protuvrijednosti kuna iznosio je 799.119,05 kn. Uvidom u prijepis pregleda promjena kamatnih stopa po kreditu utvrđeno je kako je u razdoblju otplate kredita kamatna stopa više puta mijenjana, te je iznosila kako slijedi: 4,50 % godišnje od prvog anuiteta do zaključno anuiteta s dospijećem 1. listopada 2007.; 5,15 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. studenoga 2007. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. veljače 2008.; 5,80 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. ožujka 2008. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. srpnja 2009.; 6,30 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. kolovoza 2009. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. svibnja 2010.; 6,05 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. lipnja 2010. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. studenoga 2010.; 5,50 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. prosinca 2010. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. srpnja 2011.; 5,25 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. kolovoza 2011. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. siječnja 2014. te 3,23 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. veljače 2014. do konca izračuna. Vještak napominje da je tužitelj imao moratorij na otplatu kredita u razdoblju od 1. kolovoza 2011. do zaključno 1. srpnja 2012., odnosno 12 mjeseci, te je ponovno nastavio s otplatom kredita počevši od anuiteta s dospijećem 1. kolovoza 2012. Za odgovaranje na postavljene zadatke u nastavku u Tabeli 1 nalaza vještak je prikazao otplatni plan kojeg je primijenio kreditor u predmetnom razdoblju otplate, kao i usporedni otplatni plan prema sljedećim elementima: glavnica u iznosu od 182.000,00 CHF, fiksna stopa ugovornih kamata od 4,50 % godišnje, te je usporedbom iznosa iz tih dvaju otplatnih planova iskazao razlike u visini obveza tužitelja odnosno: prvo se iskazuju razlike u visini anuiteta, koje proizlaze iz promjene kamatne stope u predmetnom razdoblju otplate (stupac 'm' Tabele 1); zatim se te razlike iskazuju u odgovarajućoj protuvrijednosti kuna, primjenom ugovorenog srednjeg tečaja banke na dan korištenja kredita (stupac 'p' Tabele 1). Konačno, iskazuju se razlike (povećanje obveze) po osnovi promjene tečaja (stupac 's' Tabele 1), na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd' Tabele 1) pomnoži razlikom tečajeva (onog stvarno primijenjenog na dan plaćanja i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita), uz korekciju za dio tog iznosa sadržanog u razlici obveze po osnovi promjene

kamatnih stopa. S obzirom je po predmetnom kreditu provedena konverzija, a radi ocjene učinaka efekata iste, obračunane su i iskazane zatezne kamate na razlike anuiteta (stupac 'r') i na tečajne razlike (stupac 't') do 30. rujna 2015., te je uračunana preplata po konverziji.

53. U skladu s utvrđenjima iz nalaza, vještak u mišljenju navodi da: razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. rujna 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 8.188,85 CHF, odnosno 42.668,56 kn (iskazano prema ugovorenom tečaju za valutu CHF važećem na dan plaćanja pojedinih obveza); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'm' Tabele 1 iz nalaza (u valuti CHF), odnosno u stupcu 'p' Tabele 1 iz nalaza (u kunama), a razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. rujna 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, uz korekciju za iznos te razlike sadržan u razlici obveza koja proizlazi iz promjene kamatne stope, iznosi ukupno 112.986,04 kuna; pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 's' Tabele 1 iz nalaza. Nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenim osnovama, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije (preplata u iznosu od 60.917,64 kn), preostalo dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. iznosilo je 157.211,58 kn, a sastojalo se od 155.654,60 kn glavnice i 1.556,98,00 kn dospjelih nepodmirenih zateznih kamata.

54. U rekapitulaciji na 30. rujna 2015. izričito je navedeno da zatezne kamate na razlike u anuitetima u kunama (stupac "r") iznose 26.662,27 kuna, a zatezne kamate na tečajne razlike u kunama (stupac "t") iznose 35.812,35 kuna te je nakon toga naveden manje priznati iznos preplate od 157.211,58 kuna, "od toga zatezne kamate" 1.556,98 kuna, a glavnica 155.654,60 kuna. Dakle, iznosi zakonskih zateznih kamata pod 2. i 4. rekapitulacije odnose se upravo na obračunate zakonske zatezne kamate temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

55. Prema tome, primjenom fiksnog tečaja konverzije od 7,53450 kn za 1 euro, zatezne kamate na razlike u anuitetima iznose 3.538,69 eura, a na tečajne razlike 4.753,11 eura pa je osnovan zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 8.291,80 eura na ime obračunatih zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.).

56. Prema odredbi čl. 31. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015. i 29/2018., 126/20221., 114/2022., 156/2022., 145/2023. i 155/2023. dalje: ZOO), na dospjele a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamata, osim kad je to zakonom određeno, a prema stavku 2. navedenog članka, na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu.

Posl. broj: P-308/2026-58

57. Imajući u vidu da je tužitelj određeni zahtjev za isplatu zakonske zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika postavio tek na ročištu 18. rujna 2026. temeljem odredbi čl. 31. ZOO-a, na iznos neisplaćenih zateznih kamata ima pravo na zatezne kamate od tog dana, a ne i prije toga.

58. Sukladno navedenom, tuženiku je naloženo da tužitelju na iznos od 8.291,80 eura plati zakonsku zateznu kamatom od 18. rujna 2026., a odbijen je preostali dio zahtjeva za zakonsku zateznu kamatu na taj iznos u razdoblju od 11. lipnja 2019. do 17. rujna 2026.

59. U odnosu na navedeni zahtjev nije osnovan tuženikov prigovor zastare iznesen na ročištu 18. rujna 2026. Naime, s obzirom na specifične okolnosti neizvjesnosti u pogledu pravnih učinaka konverzije i različita pravna shvaćanja koja su konačno ujednačena tek odlukom proširenog vijeća od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., ovaj sud smatra da je, neovisno o preinaci tužbe postavljanjem konačnog zahtjeva za uglavničenu zakonsku kamatu, zastara sukladno odredbi čl. 241. ZOO-a prekinuta već podnošenjem tužbe u ovom predmetu (10. lipnja 2019.).

60. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP-a, pri čemu je sud imao u vidu da je tužitelju uspio s bitno manjim dijelom tužbenog zahtjeva (s njegov se neuspjeh ogleda ne samo u visini već i u osnovi tog dijela tužbenog zahtjeva) ali u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa kojemu nije obilježje stranačka ravnopravnost te izuzetne pravne nesigurnost uslijed različite prakse svih sudova, podnošenje tužbe sa takvim tužbenim zahtjevom u konkretnim okolnostima nije bilo očito nerazumno, a odlučivanje o troškovima razmjerno uspjehu u parnici bi poništilo i učinke dijela tužbenog zahtjeva s kojima je tužitelj uspio, pa je stoga odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

U Zlataru 13. listopada 2026.

S u d a c:
Damir Čižmek

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku od 15 dana.

DNA:

1. punomoćnici tužitelja Valentini Kolar, odvjetnici iz Zagreba,
2. punomoćnici tuženika Sanji Porobija, odvjetnici iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088e-845f7**

Kontrolni broj: **04b0d-7e26a-696e9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.